

Jeg ser de bøgelyse øer udover havet spredt
så skært og skønt i solen, som aldrig jeg har set.
Jeg véd det, som de ligger dér, så er der kun så kort
fra grænse og til grænse. Men dette land er vort.

Jeg ser de slægter, som gik hen, mens hundredåret skred,
som vandt på Kongedybet, som under Dybbøl led;
de elsked ungt, de drømte langt, de så kun alt for kort,
men frem af dem stod folket. Og dette folk er vort.

Og derfor bøje vi vort sind, hvor vi i verden går,
med længsel mod de strømme, som disse kyster når;
og derfor samle vi hvert navn, som steg af folkets jord,
i dem vor fortid leved, af dem vor fremtid gror.